

عنوان مقاله:

نقد و بررسی تحلیلی نظریه کرد بودن لرها

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های تاریخی، دوره 3، شماره 3 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

فریدون الهیاری - دانشیار تاریخ دانشگاه اصفهان

اصغر فروغی - استادیار تاریخ دانشگاه اصفهان

عزت الله عبداللهی نوروزی - دانشجوی دکتری تاریخ دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

قوم لر یکی از اقوام ریشه دار و اصیل ایرانی است که در مناطق وسیعی از غرب ایران تا منتهی الیه دامنه های جنوبی زاگرس پراکنده است. پیش از آنکه قلمرو کنونی لرها به تصرف آریایی ها درآید، اقوام باستانی، نظیر کاسی ها، عیلامی ها و آسیانی ها سکونت داشتند. از قرن چهارم هجری که نخستین بار واژه « لر » در متون تاریخی مورخان و جغرافی نویسان مطرح گردید، در خصوص منشا نژادی این قوم نظریات گوناگون و بعضا متضادی مطرح شد که در این میان « نظریه کرد دانستن قوم لر » در بین مورخان و جغرافی نویسان، طرفداران بیشتری دارد. اگر چه پیوستگی نژادی، فرهنگی و تاریخی لرها و کردها را نمی توان انکار کرد و هر دو گروه ایرانی هستند و بخش بزرگی از جمعیت آنان بازماندگان ساکنان قدیمی ایران زمین هستند، اما علیرغم خاستگاه واحد و مشترکات فراوانی که دارند، در طول تاریخ به ویژه از دوران اسلامی بدین سوی، این دو گروه هویت قومی مستقلی داشته و به عنوان دو جمعیت بزرگ از هم تفکیک شده اند. از این روی این مقاله با روش توصیفی و تحلیلی به نقد و بررسی نظریه متداول در برخی متون و منابع تاریخی درباره این که قوم لر شاخه ای از کردها هستند می پردازد و قوم لر را در کنار قوم کرد به عنوان یکی از اقوام ایرانی معرفی می کند.

کلمات کلیدی:

خاستگاه، منشا نژادی، قوم لر، قوم کرد، منطقه لرستان، زاگرس نشینان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1327199>

